

MALAVIDA

En Lluís es va despertar a coberta, com tants altres cops. El seu petit vaixell de pesca l'havia bressolat amb el dolç ritme del Mediterrani fins que va quedar-se adormit. Al seu costat encara hi havia un plat amb les restes del ranxo mariner del dinar que s'havia fet, allà pels volts de quarts de cinc. El plat era d'herència familiar, de la vaixella bona, que en deien. Aquella que només es treu per celebrar el Nadal o una d'aquelles efemèrides de cada lustre que s'ho mereixen. Ell, un pescador solter i sense fills que passava més temps al bar que a casa, però que al cap de l'any estava més temps al mar que a terra, ja fa molt que va pensar que les celebracions les feia al seu vaixell i que era allà on havia de tenir-hi la vaixella bona.

Al costat del plat hi havia -sorprenentment dempeus- una copa de vi. De cristall i buida, és clar. Resseques pel Sol, encara s'hi apreciaven les restes de les darrers gotes dels glops de vi negre que havia contingut. Aquestes eren d'una garnatxa negra collida, vinificada i embotellada a Vilobí del Penedès que tenien en Lluís totalment enamorat. Li venia en caixes de sis el seu bon amic Javier, propietari d'un celler local. De fet, no es deia pas Javier l'amo de *la Bodega Javier*. Passava allò tan típic dels pobles que al comerciant se l'acaba coneixent pel nom del local que regenta. En Lluís acostumava a tenir sempre una caixa d'aquell vi a la bodega del *barco*, com ell li deia. I, per si de cas no havia calculat correctament l'estoc, al fons de l'armari de la seva cabina sempre en guardava dues ampolles. La d'emergència i la de post-emergència.

De la cabina on dormia, quan no ho feia a coberta, a en Lluís sempre li va agradar dir-ne l'habitació. Passava tant temps al mar que *el barco* era més la seva llar que no pas la caseta de la platja de Sant Sebastià on vivia a terra ferma. Totes les referències del vaixell tenien reminiscències casolanes: l'habitació, la cuina, el menjador, el rebost... Tan sols es tornava una embarcació de l'escotilla cap enfora. De fet, quan enganxava un fil de cobertura i es dignava a respondre alguna trucada, els amics no sabien si era a Sitges o al mig del Mediterrani.

-Sóc al llit, estirat a l'habitació- deia en Lluís.

-Però al llit, llit, o ets a mar?- solia preguntar l'interlocutor.

Aquest era un inici de conversa típic amb en Lluís a través del seu atrotinat telèfon mòbil. I aquestes trucades tenien lloc quan decidia que ja tocava tornar, perquè de les primeres coses que feia quan embarcava, abans fins i tot d'engegar el motor i sortir del port, era apagar el telèfon. Se sentia lliure, així. Un cop saciades les seves ànsies de llibertat al mar i havent esgotat el menjar i el beure, en Lluís feia allò que se li donava tan bé i que, a la vegada, tanta mandra li feia fer per obligació: pescar. Era un excel·lent pescador. De nen, amb canya des dels espigons del port d'Aiguadolç. De jove, en vaixells de pesca que diàriament desembarcaven les captures a la llotja de Vilanova per passar-les a subhasta. Es coneixia els millors caladors de tota la costa del Garraf i, quan era moment de tornar a port, hi feia aturada per pescar i omplir unes quantes caixes de bon peix fresc que vendria un cop atracat i li servirien per subsistir fins que decidís tornar a la mar. Aquesta era la rutina vital d'en Lluís, però aquesta vegada va ser diferent.

Un cop va tancar la mànega d'aigua que ruixava les darreres mabres que va aconseguir pujar a coberta, va eixugar-se les mans i va engegar el telèfon mòbil. Com li solia passar, segurament a causa de tantes vegades que li havia caigut, un cop engegat li demanava tornar a configurar la data i l'hora.

-Si vaig sortir el 8 de març i m'he passat 12 dies navegant, avui deu ser 20 de març- va pensar. - I l'hora? Bé, l'hora ja me la donarà en *Catalino* quan m'ajudi a baixar les caixes de peix-. Però en *Catalino* no va despenjar la trucada. -Cosa estranya que tingui festa un divendres- va pensar -Ja el trobaré a *can Javier* al capvespre-.

No hi havia ni una ànima al port. Va descarregar tot sol les caixes de peix i va cobrir-lo de gel a la càmera frigorífica dels pescadors. Amb els esforços habituals, va aconseguir engegar el seu vell *scooter* verd amb l'enganxina del Pacha que aparcava a tocar de la torre de capitania, ben lluny del *barco*. Així estirava les cames una mica després d'haver estat dies navegant.

Carrers deserts. Silenci. El so ambient estava acaparat pel cant dels ocells. Cosa estranya per ser una tarda de divendres. Poc abans d'arribar a casa, un cotxe policial se li posa al costat i el fa aturar al voral.

-Què fa saltant-se el confinament? Que no sap que estem en estat d'alarma?- va reblar el municipal.

-Confina...què? Estat d'alarma? Què coi heu fet al país en dues setmanes que porto fora?- va respondre en Lluís.

El seu posat de perplexitat va ser suficient per fer entendre al binomi policial que ben bé semblava que en Lluís acabava d'aterrar a Sitges. Desobeint l'ordre, no va poder-se'n estar de fer una ràpida passada en moto per davant de *La bodega* abans de tornar a casa. Persiana abaixada. Res. Ningú. Ni rastre de vida al carrer.

Va arribar a casa, va deixar la bossa de roba bruta tot just al rebedor i va anar directe al televisor. Feina va tenir a trobar el 3/24, no se'n sortia d'endregar els canals amb les contínues resintonitzacions de la TDT. Un cop el va tenir, va haver de fer gairebé tres passades en bucle del darrer informatiu per situar-se en el nou escenari. Coronavirus, COVID-19, confinament, UCIs, EPIs, PCRs... es va empapar de tot un nou vocabulari i una nova realitat en menys del que dura un partit de futbol. No va desenganxar-se de la tele ni la ràdio en tot el vespre, en tota la nit. Finalment, el cansament acumulat va poder amb en Lluís i va caure rendit al sofà.

L'endemà el va despertar una trucada. Era en *Catalino*. Li va explicar que portava deu dies ingressat a l'UCI dels Camils. S'havia infectat del coronavirus i se n'havia sortit. Tenia una llacuna mental d'uns quants dies entre l'ingrés i despertar-se en una sala tot sol amb el personal sanitari a qui amb prou feines se li veien només els ulls. Li va explicar que li recordava a aquella escena de la pel·lícula d'E.T. on l'Elliot i el petit extraterrestre estan monitoritzats en un espai aïllat rodejats de gent totalment protegida dels peus al cap. Al cap de menys d'una setmana ja era a casa i tothom començava l'anomenat desconfinament. En Lluís havia seguit escrupolosament totes les indicacions i, tan bon punt com van permetre tornar al mar, ja tenia roba, queviures i, molt important, vi i licors diversos d'en *Javier* per passar una bona temporada sense tornar a posar els peus a terra ferma. Aquest cop no hi aniria sol, en *Catalino* es va apuntar a l'aventura d'un temps sabàtic, sense dia de tornada. Guiats pels vents, sense rumb i, com diu aquella cançó, «*menjar quan hi ha gana i dormir si ve son*». Abans de marxar però, calia endregar la casa i així ho va fer. Com sempre que hi era, en Lluís tenia la porta oberta de bat a bat. El seu veí Santiago, pintor de professió, veient el tràfec del seu amic no va trigar un instant en plantar cavallet, tela i pinzells des del carrer estant i començar a pintar-lo. En Lluís, vestit de blau marí, amb aquella barba tancada perfectament afaitada, seia a la seva cadira preferida al capdamunt d'un passadís auster. Al fons, la tauleta on acostumava a reposar l'ampolla de vi, una segona cadira i la porta del pati oberta. D'aquell celobert emergia amb força la llum de primavera mediterrània que tant apassionava destacar al jove pintor. Tota la potència del Sol de maig sobre la paret de calç blanca que contrastava amb la penombra del passadís d'aquella casa de la platja de Sant Sebastià.

En Santiago no va poder regalar aquell quadre al seu amic. En Lluís i en *Catalino* mai van tornar. Els anys de vida que els van quedar per davant els van passar navegant, viatjant, coneixent món. Mantenien de manera intermitent el contacte amb els amics i familiars de Sitges, però podien passar setmanes o, fins i tot algun mes, sense tenir-ne notícies. Mai ningú no va saber quan ni com van decidir creuar l'Atlàntic. El fet és que un bon dia van respondre una trucada des de l'Havana amb la mateixa naturalitat de qui explica que avui ha dinat lleties. Els amics que es trobaven per fer el glop a *can Javier*, sempre que parlaven d'ell, algú acabava dient en to irònic: -Quina mala vida, en Lluís!
I brindaven alçant copes i gots a la seva salut. Qui aleshores entrava al celler preguntava: -I per qui brindeu?
-Per en Lluís!
-Quin Lluís?
-Coi, el que fa anys que navega pel món! En Lluís *Malavida*!

Aquest improvisat sobrenom no va trigar en arribar a oïdes d'en Santiago, que va afanyar-se a canviar el títol del quadre que havia pintat al seu amic i mai va poder-li regalar. Va girar la tela, va agafar un pinzell fi, pintura negra i va escriure-hi: *En Malavida*. I va penjar-lo de nou a la saleta de casa seva, al carrer Fonollar, davant del palauet del seu amic Charles.

Roger Montoliu i Sánchez